

ARTS

L'art i la sexualitat

Mila Torres

La Fundació Caixa de Sabadell presenta des del passat 20 d'abril fins al 12 de juny del 2005 al Saló Modernista de la Caixa de Sabadell l'exposició **"El sexe i la raixa. Els artistes catalans i la sexualitat, 1860-2005"**. Sota aquest títol i comisariada per Ricard Mas es mostren una seixantena d'obres dedicades a tot allò que es refereix a la sexualitat amb la intenció d'identificar una sexualitat catalana.

Ricard Mas comença el seu text del catàleg amb una pregunta: "Existeix una sexualitat catalana?" i per respondre-la efectua aquesta exposició.

En un món que tendeix cada vegada més a la globalització, en una societat en la que s'ha lluitat per ser "un ciutadà del món" i ampliar les nostres mires no només al nostre territori, sinó intentar engrandir-lo i veure amb claredat que els éssers humans són molt semblants visquem on visquem, amb les particularitats pròpies de cada indret, referents a la influència climàtica, geogràfica i a les arrels històriques se'ns presenta una exposició en la que es vol veure un llenguatge sexual propi indicador de ser català, no sé si riure o plorar...

Si l'exposició és deixés d'aquestes ximpleries (que el mateix comissari intenta aclarir al final del text) i mostrés amb interès i atenció el que realment interessa de la mostra seria molt més eficaç. Per tant, jo només atendre al subtítol de la mostra: "Els artistes catalans i la sexualitat, 1860-2005" o per ser més exacta, parlaria de: "La visió de la sexualitat per part d'alguns artistes catalans, 1860-2005". Llavors la meua visió seria molt més positiva.

Els artistes al llarg de la història mitjançant les seves creacions han expressat els seus sentiments: l'amor, el sexe, la política, la religió... perquè és mitjançant les seves obres que troben la seva màxima expressió i per aquest motiu per estudiar la història en moltíssimes ocasions s'ha de tenir en compte l'art que es realitzava en cada moment particular de la història que es vulgui estudiar. No està a tots els llibres de text el quadre d'Antoni Estruch sobre la guerra dels segadors? I això que no és contemporani als fets...

Per aquest motiu la idea d'efectuar una exposició en la que es tracta de la visió del sexe de molts artistes és prou engrescadora..

El número d'artistes és important així com la categoria d'ells, així es poden veure obres de Ramon Martí Alsina, en concret tres dibuixos, artista no només important per la seva tasca pictòrica sinó també per ser professor a Llotja. Una obra de Joan Miró. De Dalí i de Lorca. De Picasso, Joaquim Sunyer, Robert Llimós, Ramiro Fernández, Zush, Carlos Pazos, Nazario, Jesús Galdón, Miquel Vilà, Tàpies, Miquel Utrillo, Feliu Elias, Ismael smith, Manolo Hugué, Ponç, Bigas Luna...

De Manolo Hugué s'exposa un dibuix a tinta sobre paper en el que la volumetria és patent, la mare agafa amb una força extraordinària a la criatura indicant amb això la importància de la maternitat.

Ramon Calsina indica amb tota la seva cruessa la violència familiar.

Subirachs realça les formes arrodonides de la dona.

Joan Miró expressa tota la seva simbologia.

Picasso i les línies ondulants de la figura femenina.

Josep Domènech i el conceptualisme dona un valor afegit a un raspall.

Montserrat Gudiol expressa la sexualitat més pura.

La temàtica també és molt amplia: la prostitució, l'erotisme, l'amor, la mort, el festeig, l'onanisme, el narcisisme, la violència sexual, la infidelitat, l'homosexualitat, els genitals, la genètica, l'educació sexual, els models familiars, el voyerisme, la maternitat, els llenguatges no verbals...

En quant a les tècniques també són molt diverses, es poden veure olis, aquarel·les, escultures, litografies, dibuixos, vídeos, fotografies, cartells i calcografies.

Es tracta, per tant, d'una mostra molt completa tant en quant a artistes representats, com a temàtiques i tècniques. El tema dona per molt.

A part de la visió de com diferents artistes amb tractat el tema Ricard Mas ensenya el que podríem denominar com curiositats exquisides que criden i reclamen l'atenció del visitant. Així és el cas de la col·lecció de litografies sobre el llenguatge dels ventalls, dels mocadors, dels ulls i de les ombrel·les. Indiquen com ha existit un llenguatge no verbal necessari per la comunicació en moments en que el llenguatge parlat no era tan fàcil com ho és en l'actualitat.

Però l'exposició no acaba aquí, sinó que Eulàlia Costa ha afegit l'apartat de bibliografia, tan interessant com el primer, en el que s'inclouen una selecció de llibres, assaigs sobre higiene sexual, revistes psicalíptiques, ginecològiques i naturalistes, novel·les de costums i literatura més o menys eròtica.

